

රතු කැරවලා

රතු කාරවලා

සුභද පවුලේ කතාවක්

කරේලියානු ජනකතාවක්
ඇසුරෙන් වික්ටර් ච්ඡදයෙව්
විසින් සකස් කරන ලදී

ප්‍රගති ප්‍රකාශක මන්දිරය
මොස්කව්

එකෝමත් එක රටක අයියා කෙනෙකුයි, නංගී කෙනෙකුයි හිටියා. මේ දෙදෙනගේ දෙමාපියෝ මැරිලා. ඔවුන්ට තිබුණු එකම වස්තුව කුකුළෙක් විතරයි. උගේ කරලමය තද රතුයි. ඒ හන්ද උඟ රතු කරමලයා කියල නම් තැබුවා.

දවසක් ද අයියට බොහොම බඩගිනි දැනුණා. ඔහු නංගීට කතා කළා:

“අතේ නංගියෙ ගබඩා කාමරයට ගිහින් බලාපත් කෑමට මොනවා හරි තියෙනවද කියල. මට බොහොම බඩගිනියි.”

නංගී ගබඩා කාමරයට ගිහිල්ලා හැම තැනම බැලුවා. ඇහැට ජේන්ත කිසි දෙයක් එහි තිබුණේ නැහැ. නංගී ගබඩා කාමරය අතු ගැවා. එතකොට ඇ වී ඇටයක් දෑකලා එය අතට ගත්තා.

වී ඇටය අයියට පෙන්වුවා. එය පැළ කරන්ට දෙදෙනාම හිතා ගත්තා.

ගේ පිටිපස්සෙ වළක් භාරලා වී ඇටය පැළ කළා.

පහුවද උදේ අයියා නැගිටලා වී ඇටය පැළවෙලාද කියල බැලුවා. කොස් ගහක් තරම් මහත කඳක් ඇති යෝද ගහක් වැටිලා. ගහේ මුදුන අහසට වැදෙන්න තරම් උසයි.

“මේක තමා පුදුමෙකුත් පුදුමය!” අයියා කල්පනා කළා: “මේ ගහ මුදුනේ තියෙන්නේ මොනවද?!” ඔහු ගහ දිගේ බඩගාලා මුදුනට නැග්ගා.

ගහේ මුදුන වලාකුළු වලටත් වඩා උසයි. ඔහු ගහෙන් වලාකුළකට නැගලා ඇවිදින්න පටන් ගත්තා.

දැන් ඉතින් ඔහු වලාකුළු වල ඇවිදිනවා.

ඔහොම ඇවිදගෙන, ඇවිදගෙන යනකොට ඔහු අහසේ පුංචි ගෙයක් දෑකලා, එහි දෙර ඇරියා. ගෙයි ඇතුළෙ නාකි ආච්චි කෙනෙක් ඉන්නවා. ඇට තියෙන්නේ එක ඇහැක් විතරයි. එය රාජාලි ඇහැක් වගේ දිලියෙනවා. ඇ මායාකාර ගල් වංගෙඩියක් කරකවනවා.

ඒ හැම වරකටම ගල් වංගෙඩියෙන් රොට්, කේක් කැලි පිටවෙනවා.

ආච්චි දිහා බලන්නත් බයයි. ගල් වංගෙඩිය කරකැවෙන හැම වරකටම රොට්, කේක් කැලි වීසිවෙනවා. ඒවා දිහා බලනකොට ඉබේටම හිතා යනවා.

ලිප ළඟ විශාල මල්ලක්. ඒක ඇතුළෙ රොට්, කේක් පිරිලා!

අයියා වාඩිවෙලා කල්පනා කළේ නැහැ. බඩගිනි දැනෙන වීට කල්පනා කරන්ට බැහැ. ඔහු මල්ල කරගහගෙන එක පිම්මට දුවලා ගහ දිගේ බිමට බැහැලා ගෙදරට ආවා.

“නංගියෙ බලාපත් මම ගෙනාව කෑම ජාති!” අයියා කිව්වා.

අයිසයි, නංගියි බොහොම කලක් තිස්සේ රොට්, කේක් කෑවා. එක දවසක් ඒ ගොල්ල මල්ලට අත දූම්මා. මල්ල හිස්. අයිසා ගහ උඩ නැගලා මායාකාර ආවිච්ඡේ මායාකාර ගල් වංගෙඩියෙන් පිටවෙන රොට් ගේන්ට හිතා ගන්නා.

“අනේ අයිසේ මාවත් ගෙනියන්න!” නංගි කිවවා.

“බැහැ, බැහැ. නංගි ගහෙන් බිමට වැටෙව්, නැතිනම් මායාකාර ආවිච්ච දූකලා බයවෙව්, එහෙමත් නැතිනම් ගල් වංගෙඩියෙන් රොට් පිටවෙන හැට් දූකලා බක බක ගාලා හිනාවෙව්. එතකොට ආවිච් අපව දකිව්.”

නංගි කන්නලව් කළා:

“අනේ අයිසේ මම හිනාවෙන්නෙන් නැහැ බය වෙන්නෙන් නැහැ. මාවත් ගෙනියන්නකො!”

ඔන්න ඉතින් දෙදෙනාම ගහට නැගලා, වලාකුළුවල ඇවිදලා පුංචි ගේ කියෙන නැත හොයාගෙන ඒක ළඟට ආවා.

දෙදෙනාම ගේ ඇතුළට ආවා. එක මුල්ලක මායාකාර ආවිච් වාඩිවෙලා ඉන්නවා. ඇට බොහොම වයසයි, ඇය දිහා බලනකොට බය හිතෙනවා. ඇ ගල් වංගෙඩිය කරකවනවා. ඇගේ ඇහැ දිලිසෙනවා, රාජාලි ඇහැක් වගේ.

“අනේ අයිසේ මට බයයි!” නංගි හෙමිහිට කිවවා.

අයිසා ඇට හෙමිත් වැළඹිටෙන් ඇත්තා: “කට වහගනින්, ආවිච්ට ඇහුණොත් අපි ඉවරයි.”

ආවිච් ගල් වංගෙඩිය කරකවනවා. ඒක බලන්ට වටින පුදුමයක් තමයි. ගල් වංගෙඩිය කරකැවෙන හැම වරකටම රොට්, කේක් කෑලි වීසිවෙනවා. ගල් වංගෙඩිය ඇතුළෙ ඉඳලා කොහොමද කියන්ට දන්නේ නැහැ, රොට්, කේක් කෑලි වීසි වෙනවා.

නංගිට හිතා නොව් ඉන්නට බැරිවුණා. මේක මහා ලොකු හාස්කමක්. ඇ එක පාරටම හිතා වුණා:

“හා—හා—හා!”

ඇගේ හිනාව ලොකු සද්දයක් ඇති නොකළාට හීන් සද්දයක් ඇතිකළා. ආවිච්ට හිනාව් ඇහුනා.

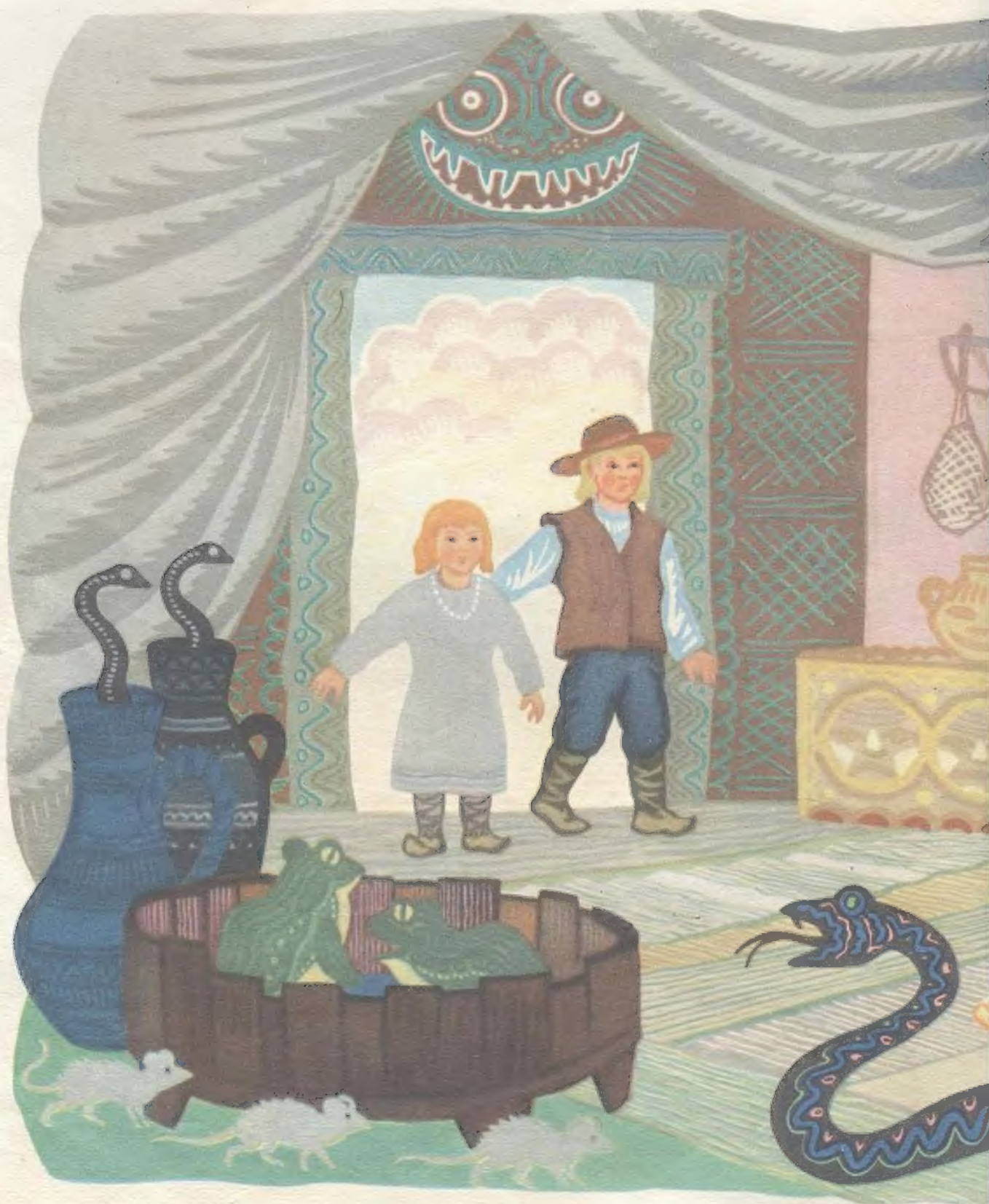
ඇ වටපිට බැලුවා. අයිසවයි, නංගිවයි ඇ දුක්කා.

“අහා! අහුචුණාද! මගේ රොට්, කේක් අරගෙන ගියේ නුඹලා නේද?”

අයිසයි, නංගියි ගල් ගැහුණා වගේ හිටියා.

ආවිච් ලිපට දර දලා ලැස්ති කළා:

“දැන් මම නුඹලා දෙන්නාව පුවවා ගෙන කන්නම්! ඒයි කොල්ලා නුඹ ඉස්සෙල්ලාම මගේ උදල්ල උඩ ඉඳ ගනින්. මම නුඹව ලිප ඇතුළට වීසි කරන්නම්.” මායාකාර ආවිච් මිනිකන යකින්නක්.

කොල්ලා උදල්ල උඩ වාඩිවෙලා කකුල් දෙකයි, අත් දෙකයි හරස් අතට දිග හැරගෙන හිටියා. ලිපේ කට ඇතුළට යිහව දමන්ට යකින්නට බැරි වුණා.

යකින්න මෙහෙම කියනවා:

“කොල්ලෝ, නුඹ ඔඵව ලිප පැත්තට හරවලා වාඩිවෙයන්.”

කොල්ලා කපටියා. ඔහු මෙහෙම පිළිතුරු දෙනවා:

“අනේ ආවිවියෙ නුඹ කියන දේ ටිට තේරුම් ගන්ට බැහැ. ආවිවි එක පාරක් උදල්ල උඩ වාඩිවෙලා ලිපට ඇතුට වෙන හැටි පෙන්වන්නකො.”

යකින්න උදල්ල උඩ වාඩිවෙලා හිසයි, බෙල්ලයි, නම්ලා කුඳු ගැහුණා. කොල්ලටත් ඕන වුණේ ඔය ටික තමා. ඔහු ඉක්මණට යකින්න වාඩිවෙලා හිටිය උදල්ල ලිප ඇතුළට දූම්මා.

අයියා කළ හපන්කම ගැන න හි විතරක් නොවෙයි, අයියන් සතුටු වුණා. දෙදෙනාම ගල් වංගෙඩියත් උස්සාගෙන ගහෙන් බිමට බැහැලා ගෙදර ආවා.

දෑන් ඉතින් අයියයි, නංගියි, රතු කරමලයයි බොහොම හොඳින් ජීවත් වෙනවා, ගල් වංගෙඩියෙන් පිටවෙන කෑම කකා සතුටු වෙනවා.

දුහොමි කලක් යනකොට ගල් වංගෙඩිය ගැන රටේ රජතුමාට ආරංචි වුණා. රජතුමාට රජතුමාට ආරංචි වුණා. රජතුමාට රජතුමාට ආරංචි වුණා. රජතුමාට රජතුමාට ආරංචි වුණා.

ටික දවසකින් ඉතුරු වෙලා තිබුණු රෝට්, කේක් යක්කොම ඉවර වුණා. දෑන් ඉතින් අනාන ලමයි දෙන්නා ආයෙමත් බඩගින්නේ.

න හි ඇඬුවා, අයියාත් ඇඬුවා. රතු කරමලයාට අඩන සඳ්දෙ ඇහුණා. උං ගේ දෙර ළඟට ඇවිත් මෙහෙම කිව්වා:

“කොක්කො, කෝ, කෝ! මම රජතුමා ළඟට ගිහිල්ලා ගල් වංගෙඩිය අරගෙන එන්නම්.”

කුකුළා රජතුමාව හමුවෙන්නට ගියා.

කුකුළා ගමනට පිටත් වෙලා යනකොට, උංට වලසෙකු හමුවුණා. වලසා කුකුළාගෙන් ඇහුවා කොහෙද යන්නේ කියලා.

“රජතුමාට අනාන ලමයිත් ගේ ගල් වංගෙඩිය උදුරා ගන්නා. මම ඒක ගේන්නට යනවා.”

“නුඹට උදව්වට මාත් එනවා!” වලසා කිව්වා.

“එහෙනම් නුඹ මගේ දකුණු අත් තට්ට අස්සට ටිංගපන්” කුකුළා වලසාට කිව්වා.

වලසා, කුකුළාගේ දකුණු අත් තට්ට යටට ටිංගුවා. රතු කරමලයා වලසාගේ කිහිලි ගන්නාගෙන මාලිගාව දිහාවට යනවා. දුහොමි යනකොට කුකුළාට චාකයෙක් හමුවුණා.

“රතු කරමලයා යන්නේ කොහේද?” වාකයා ඇහුවා.

“රජපුරුවෝ අනාත ළමයි දෙදෙනාගේ ගල් වංගෙඩිය බලෙන් උදුරාගන්නා. ඒක ගෙනෙන්නට යනවා.”

“නුඹට උදව්වෙන්න මමත් එන්නම්!” වෘකයා කීව්වා.

“එහෙනම් නුඹ මගේ වම් අත්තටුව යටට රිංගපන්!”

රතු කරමලයා වෘකයා වම් අත්තටුව ඇතුළට දමාගෙන රාජ මාලිගාවට ගියා. ඔහොම යනකොට, යනකොට පුංචි පොකුණක් කුකුළාට පෙනුණා.

“රතු කරමලයා නුඹ යන්නේ කොහෙද?” පොකුණ මිනිහෙක් වගේ කතා කළා.

“රජපුරුවෝ අනාත ළමයි දෙදෙනාගේ ගල් වංගෙඩිය බලෙන් උදුරා ගන්නා. ඒක ගේන්නට යනවා.”

“නුඹට උදව්වට මාවත් ගෙනියපන්!” පුංචි පොකුණ කීව්වා.

“නුඹව මගේ යටි තල්ලේ හංගාගෙන යන්නට පුළුවනි.”

රතු කරමලයා එහෙම කියලා එක හුස්මට පොකුණේ වතුර ටික බිලා ගමනට පිටත් වුණා.

රතු කරමලයා රාජ මාලිගාවේ, රජතුමාගේ යහන් ගබඩාව ළඟ ජනේලය යටට වෙලා සිත්දුවක් කීව්වා:

රජපුරුවෝ මහ නපුරා
ගල් වංගෙඩි ගත්තු හොරා
ළමයි දෙන්න බඩගින්නේ
රජතුමාට උස්මුරුතේ
මගෙ කරමල රතට රතේ
නපුරු රජුට එයත් නැතේ.

රජපුරුවන්ගේ රාජකෝපය ඇවිස්සුණා. කුකුළාව පන්නා දමන්ට අණකළා. කුකුළා වෙනත් පැත්තකට වෙලා ආයෙමත් සිත්දුව කීව්වා:

“රජපුරුවෝ මහ නපුරා, ගල් වංගෙඩි ගත්තු හොරා. ළමයි දෙන්න බඩගින්නේ, රජ තුමාට උස්මුරුතේ. මගෙ කරමල රතට රතේ, නපුරු රජුට එයත් නැතේ.”

“කුකුළාව අල්ලාගෙන, අස්ස ඉස්තාලේ කුලප්පුවෙලා ඉන්න අස්පයින් ළඟට වීසිකරනු. එවිට අස්පයෝ කුකුළා පාගලා මරා දමාවි.” රජපුරුවෝ සේවකයින්ට එහෙම අණකළා. රාජ සේවකයෝ කුකුළාව අල්ලාගෙන අස්ස ඉස්තාලෙ කුලප්පුවෙලා ඉන්න අස්පයින් ළඟට වීසි කරලා ඉස්තාලෙ දෙර වැහුවා.

රතු කරමලයා දකුණු අත් තටුව යට හිටිය වලසාව එළියට දූම්මා. වලසා අස්පයින්ව මරා දූම්මා. පහුවද උදේ සේවකයෝ ඇවිත් ඉස්තාලෙ දෙර හැරියා. රතු කරමලයා ඉක්මනට ඉස්තාලෙන් එළියට ඇවිත්, රජතුමා ගේ මාලිගාවේ ජනේලයක් ළඟට වෙලා සිත්දුව නැවත කීව්වා:

“රජපුරුවෝ මහ නපුරා, ගල් වංගෙඩි ගත්තු හොරා, ළමයි දෙන්න බඩගින්නේ, රජතුමාට උස්මුරුනේ, මගෙ කරමල රතට රතේ, නපුරු රජුට එයත් නැතේ.”

රජපුරුවන්ට බොහොම කේන්ති ආවා. “කුකුළාව අල්ලා ගෙන නපුරු බැටළුවො ඉන්න කොටුවට වීසිකරපල්ලා. එව්ට උන් කුකුළාව අං වලින් ඇතලා මරා දමාව්.” රජපුරුවෝ අණ කළා.

රතු කරමලයාව බැටළු කොටුවට ගෙනිව්ව හැටියේම උං වම් අත්තටුව ඇතුළේ හිටිය වෘකයාව එළියට දමමා. වෘකයා බැටළුවන්ව මරලා උන්ගේ මස් කෑවා.

පසුද සේවකයෝ ඇවිත් බැටළු කොටුවේ දෙර හැරියා. රතු කරමලයා ආයෙමත් දුවලා ගිහිල්ලා මාලිගාවේ ජනේලයක් ළඟට වෙලා සින්දුව කිව්වා:

“රජපුරුවෝ මහ නපුරා, ගල්වංගෙඩි ගත්තු හොරා, ළමයි දෙන්න බඩ ගින්නේ, රජතුමාට උස්මුරුනේ, මගෙ කරමල රතට රතේ, නපුරු රජුට එයත් නැතේ.”

රජපුරුවෝ කෝපවෙලා වෙටුලන්ට පටන් ගත්තා. මේ කුකුළාගෙන් බෙරෙන්තේ කොහොමද කියලා ඔහු දන්නේ නැහැ!

රජපුරුවන්ගේ නාන කාමරයේ මහ වියාල ලෝහ හැලියකට වතුර පුරවලා, ඒ වතුර උතුර උතුරා නටනකොට කුකුළාව හැලියට දමන්ට කියලා රජතුමා අණකළා.

රාජ සේවකයෝ රජ අණ ඉටු කළා. රතු කරමලයාව වතුර උතුරන ලෝහ හැලියට දමාපු හැටියේම උං යටි තල්ලේ හංගාගෙන හිටිය පොකුණේ ජලය කට්ත් පිටකළා. ඒ පාර නාන කාමරය පොකුණේ වතුරෙන් යටවෙලා ගිත්දරන් නිවුණා.

පහුවද උදේ රාජ සේවකයෝ ඇවිත් නාන කාමරයේ දෙර හැරියා විතරයි, රතු කරමලයා මාලිගාවේ ජනේලයක් ළඟට ගිහිල්ලා ආයමත් සින්දුව කිව්වා:

“රජපුරුවෝ මහ නපුරා, ගල්වංගෙඩි ගත්තු හොරා, ළමයි දෙන්න බඩගින්නේ, රජතුමාට උස් මුරුනේ. මගෙ කරමල රතට රතේ, නපුරු රජුට එයත් නැතේ.”

රතු කරමලයාව මරලා බැදලා උදේ කෑමට ගෙනැවිත් දෙන්න කියලා රජු සේවකයින්ට අණ කළා. රජතුමාට කුකුළාව බැදලා ගෙනැවිත් දෙනතුරු ඉවසා ගෙන ඉන්න බැරිවුණා. ඔහු රතු කරමලයන් එක්ක කුකුළාව පණපිටින් එක පාරටම ගිල්ලා.

කුකුළා රජතුමාගේ බඩ ඇතුළෙ ඉඳගෙන ආයෙමත් සින්දුව කියනවා.

“රජපුරුවෝ මහ නපුරා, ගල්වංගෙඩි ගත්තු හොරා, ළමයි දෙන්න බඩ ගින්නේ, රජතුමාට උස්මුරුනේ. මගෙ කරමල රතට රතේ, නපුරු රජුට එයත් නැතේ.”

ඔන්න ඒ පාර නපුරු රජපුරුවෝ රතු කරමලයාට කන්නලව් කළා:

“එළියට වරෙන්. මට තුඹට හිරහැර කරන්නේ නැහැ. මට නිව්හැනේ ඉන්ට ඉඩ දීපන්!”

රතු කරමලයා රජපුරුවන්ට මෙහෙම කියනවා:

“රජපුරුවො අනාත ළමයි දෙදෙනාගෙන් උදුරා ගෙන ගිය ගල් වංගෙඩිය

ආපහු ඔවුන්ට බාර දෙනතුරු මම එළියට එන්නේ නැහැ!” ආයෙමත් රතු කරමලයා සින්දුව කීවිවා:

“රජපුරුවෝ මහ නපුරා, ගල්වංගෙඩි ගත්තු හොරා. ළමයි දෙන්න බඩගින්නේ, රජතුමාට උස්මුරුනේ. මගෙ කරමල රතට රතේ, නපුරු රජුට එයත් නැතේ.”

රතු කරමලයාගේ සින්දුව මිනිසුන්ට ඇහෙනවා. රජපුරුවන්ගේ නපුරු වැඩ නිසා මිනිස්සු ඔහුට හිනාවුණා. ගල් වංගෙඩිය අයිියටයි, නංගිටයි බාරදෙන්නට රජපුරුවන්ට සිද්ද වුණා.

රජපුරුවන්ගේ බඩ පළාගෙන රතු කරමලයා එළියට ආවා. උතුරු අයිියයි, නංගිටි ඉන්න ගෙදරට ගියා.

රතු කරමලයා ගෙදර ආපු හන්ද අයිියයි, නංගිටි බොහොම සතුටු වුණා.

ඔන්න ඉතින් එද ඉඳලා මේ තුන්දෙනාම හොඳින් ජීවත්වෙනවා. ගල් වංගෙඩිය රොටි, කේක් කෑලි හඳනවා. අයිියයි, නංගිටි, රතු කරමලයයි ඒවා කනවා. ගෙදරට එන දුප්පතුන්ටත් කෑම බෙදලා දෙනවා.

අනුවාදය: ද. ඩී. රුදිරිගේ

© සිංහල අනුවාදය, ප්‍රගති ප්‍රකාශක
මන්දිරය, මොස්කව්

විෂ්‍ර: කේ. අවිචන්තිකොව්

ПЕТУШОК С КРАСНЫМ ГРЕБЕШКОМ

на языке синхала

සිංහල භාෂාවෙන් මුද්‍රණය කරන ලදී

П 70802-442
014(01)-77

